

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **DAV, a. s.**
sídlem Zengrova 510/19, 703 00 Ostrava – Vítkovice
zastoupen JUDr. Alfrédem Šrámkem, advokátem,
sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**
sídlem Na jízdárně 3162/3, 709 00 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2020, č. j. 2570524/20/3202-50523-810103, ve věci prominutí úroku z prodlení na dani z přidané hodnoty, a rozhodnutí ze dne 2. 7. 2020, č. j. 2569910/20/3202-50523-810103, ve věci prominutí úroku z prodlení na dani z příjmů právnických osob,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 2. 9. 2020, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2020, č. j. 2570524/20/3202-50523-810103, kterým byla zamítnuta jeho žádost o prominutí úroku na dani z přidané hodnoty, sdělenému platebními výměry z 6. 1. 2020 za zdaňovací období leden 2013 – listopad 2013, březen 2014 – květen 2014, červenec 2014 – listopad 2014, březen 2015 – květen 2015, červenec 2015 a listopad 2015. Dále se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2020, č. j. 2569910/20/3202-50523-810103, kterým byla zamítnuta jeho žádost o prominutí úroku na dani z příjmů právnických osob, sdělenému platebními výměry z 6. 1. 2020 za zdaňovací období leden 2013 – prosinec 2013 a leden 2014 – prosinec 2014.
2. Napadená rozhodnutí jsou podle žalobce nezákonná a nepřezkoumatelná. Má za to, že napadená rozhodnutí jsou v rozporu s pokynem GFŘ-D-21, zakládající správní praxi, jehož účelem je sjednotit výklad právních předpisů a stanovit jednotné postupy, když žalobci bylo povoleno posečkání úhrady daně a měl žalovaný podle uvedeného pokynu prominout úrok z prodlení ve výši 20%.
3. Dále žalovaný chybně posoudil v žádosti o prominutí příslušností uvedený ospravedlnitelný důvod prodlení, když doměřené daňové povinnosti na DPH i DPPO vznikly v důsledku neplnění daňových povinností dodavateli žalobce, jednotlivými reklamními agenturami. Teprve na základě doměření daňových povinností těmito reklamními agenturami zahájil správce daně žalobci daňovou kontrolu a žalobci doměřil DPH a DPPO, tudíž nemohla vzniknout jakákoliv přímá vazba mezi ospravedlnitelným důvodem prodlení a úhradou daně tak, jak uvádí pokyn GFŘ-D-21.
4. Dále se žalovaný nevypořádal s jednotlivými žalobcem uváděnými skutečnostmi, ve kterých byl žalobcem spatřován ospravedlnitelný důvod, čímž postupoval v rozporu s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 9. 2017, č. j. 57 Af 21/2016-37.
5. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Poukázal na znění žalobcem odkazovaného pokynu D-21, podle kterého je povolení posečkání úhrady daně důvodem prominutí úroku z posečkané částky, nikoliv úroku z prodlení. Úhradová povinnost úroku z posečkání žalobci dosud nevznikla. Napadená rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná, neboť se žalovaný zabýval stěžejní existencí ospravedlnitelného důvodu prodlení, dodržel zákonná kritéria a nevybočil z mezí správního uvážení.
6. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.
7. Z daňového spisu krajský soud zjistil, že žalovaný doměřil žalobci dne 24. 9. 2020 dodatečnými platebními výměry za zdaňovací období leden 2013 – listopad 2013, březen

2014 – květen 2014, červenec 2014 – listopad 2014, březen 2015 – květen 2015, červenec 2015 a listopad 2015 daň z přidané hodnoty v celkové výši 5 267 246 Kč a penále ve výši 940 800 Kč. Dne 6. 1. 2020 vydal žalovaný platební výměry za tatáž zdaňovací období na úrok z prodlení. Doměřenou daň z přidané hodnoty žalobce uhradil dne 4. 3. 2020. Téhož dne, 24. 9. 2020, doměřil žalovaný žalobci dodatečnými platebními výměry daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013 a 2014., a to v celkové výši 3 947 820 Kč a penále v celkové výši 789 564 Kč. Žalobce daň uhradil dne 4. 3. 2020. Dne 6. 1. 2020 vyměřil žalovaný žalobci za shodná zdaňovací období úrok z prodlení na dani z příjmů.

8. Žalobce požádal dne 7. 10. 2019 o posečkání úhrady daně z přidané hodnoty a úhrady daně z příjmů, dne 12. 11. 2019 žalovaný posečkání úhrady daně z přidané hodnoty a daně z příjmů povolil formou rozložení dlužné daně na splátky. Rozhodnutí o posečkání bylo k odvolání žalobce změněno dne 9. 9. 2020.
9. Dne 19. 3. 2020 požádal žalobce o prominutí příslušenství daně – úroku z prodlení a penále, a to jak u daně z přidané hodnoty, tak u daně z příjmů. Dne 2. 7. 2020 žalovaný rozhodl o žádosti dvěma samostatnými rozhodnutími, rozhodnutím o prominutí penále a nyní napadeným rozhodnutím o prominutí úroku z prodlení.
10. Podle § 259b odst. 2 daňového řádu, *správce daně může zcela nebo zčásti prominout úrok z prodlení nebo úrok z posečkané částky, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem daňového subjektu.* Podle odstavce třetího, *při posouzení rozsahu, ve kterém bude úrok prominut, správce daně zohlední skutečnost, zda ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládají tvrdost uplatněného úroku.*
11. Podle § 259c odst. 1 daňového řádu, *při posouzení žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně správce daně zohlední četnost porušování povinností při správě daní daňovým subjektem.* Podle odstavce druhého, *Prominutí daně nebo příslušenství daně není možné, pokud daňový subjekt nebo osoba, která je členem jeho statutárního orgánu, v posledních 3 letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy.*
12. Z citovaných ustanovení vyplývá, že formálním předpokladem prominutí úroku z prodlení je žádost daňového subjektu a úhrada daně, materiálním předpokladem pro prominutí je nepřítomnost v posledních třech letech závažného porušení daňových nebo účetních předpisů a existence zjevně ospravedlnitelného důvodu pro prodlení s úhradou daně. Správce daně má při posouzení existence zjevně ospravedlnitelného důvodu prodlení diskreční pravomoc.
13. Z napadených rozhodnutí vyplývá, že žalovaný považoval formálních podmínky prominutí za splněné, stejně jako absenci závažného porušení daňových a účetních předpisů. Následně vytyčil okolnosti, které v souladu s pokynem D-21 považuje za ospravedlnitelný důvod a přiřadil jim procentní míru prominutí úroku z prodlení. Ohledně okolnosti povolení posečkání pak uvedl: *„daňovému subjektu bylo povoleno posečkání úhrady daně, k níž se váže úrok z posečkané částky, o jehož prominutí je žádáno“* a procentní ohodnocení stanovil na 20%.

14. Žalobce považoval za porušení svého legitimního očekávání, že žalovaný vzhledem k povolenému posečkání neprominul alespoň 20% žádaného úroku z prodlení. Jak však vyplývá již z jazykového výkladu citovaného pokynu D-21, prominutí v rozsahu 20% úroku se váže nikoliv k úroku z prodlení, ale úroku z posečkané částky. Uvedenému výkladu dále nasvědčuje nejen odkaz na § 156 daňového řádu, který posečkání upravuje, ale i znění dalších okolností, považovaných za ospravedlnitelný důvod prodlení, u kterých se rozlišuje, zda dochází k prominutí úroku z prodlení či úroku z posečkané částky, např. bod 6. upravuje prominutí k úroku z prodlení, když stanoví „úrok z prodlení byl předepsán za daňový nedoplatek na dani z převodu nemovitosti/dani z nabytí nemovitých věcí v případech, kdy daňový subjekt včas uhradil přiznanou daň vypočtenou ze základu daně stanovené z ceny zjištěné na základě ocenění znalcem a daň byla stanovena správcem daně odlišně z důvodu chybného posudku znalce“, bod 9 upravuje prominutí úroku z posečkané částky takto: „úrok z posečkané částky vznikl při přechodu daňové povinnosti zůstavitele na dědice za období ode dne úmrtí zůstavitele do dne nabytí právní moci rozhodnutí o dědictví“. Žalobci tak nelze přisvědčit, že by pokynem D-21 vznikla správní praxe prominutí 20% úroku z prodlení v případě povolení posečkání s úhradou daně.
15. Jak vyplývá ze shora citovaného ustanovení § 259a odst. 2 daňového řádu, správce daně má ohledně prominutí úroku z prodlení diskreční pravomoc, což má vliv i na navazující soudní řízení před správními soudy. Jak správní soudy opakovaně vyslovily, v rámci přezkumné činnosti správní soudy přezkouvávají zákonnost napadeného správního rozhodnutí. Nemohou však nahrazovat správní uvážení správního orgánu uvážením soudním. Správní uvážení může soud přezkoumat pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné závěry (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46, ze dne 21. 1. 2004, č. j. 5 A 47/2003 - 48, či usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 10. 2000, sp. zn. II. ÚS 361/2000).
16. Žalovaný při posouzení prominutí úroku z prodlení tím, že za ospravedlnitelný důvod nepovažoval posečkání úhrady daně ani nezneužil správní uvážení, ani nevybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem, když žalobci nemohlo vzniknout legitimní očekávání prominutí úroku z prodlení při povolení posečkání s úhradou daně, protože pokyn D-21, ze kterého žalobce správní praxi dovozuje, takový následek povolení posečkání neobsahuje. Žalobní námitka tak není důvodná.
17. Žalobce dále namítal, že se žalovaný nevypořádal s žalobcem v žádosti o prominutí příslušenství uvedeným ospravedlnitelným důvodem, ekonomickými a sociálními poměry žalobce a četností porušovaných povinností žalobce. Ani tato žalobní námitka není důvodná.
18. Krajský soud předně připomíná, že podle konstantní judikatury správních soudů správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každým dílčím argumentem, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim

staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).

19. Žalovaný vytyčil okolnosti, které považuje za zjevně ospravedlnitelný důvod prodlení, mezi které žalobcem uváděné skutečnosti nepatří. Vyjádřil se i ke skutečnosti, že daň byla žalobci doměřena až na základě daňové kontroly, tedy z moci úřední, přičemž obecně za ospravedlnitelný důvod žalovaný považuje situaci, kdy úrok z prodlení vznikl z doměřené daně na základě dodatečného tvrzení podaného daňovým subjektem bez výzvy správce daně, nikoliv až po jejím doměření z moci úřední, a v případě daně z přidané hodnoty byla daň doměřena z důvodu zapojení žalobce do podvodného řetězce, o kterém žalobce měl a mohl vědět, což rovněž existenci ospravedlnitelného důvodu odporuje. Tím žalovaný implicitně odpověděl na žalobcovu námitku, že k doměření daně žalobci došlo až na po doměření daně třetím osobám, žalobcovým dodavatelům. Se stanoviskem žalovaného se krajský soud ztotožňuje, neboť jej považuje za logický a odpovídající účelu prominutí úroku.
20. S ohledem na meze soudního přezkumu diskrece žalovaného soud dále konstatuje, že žádné vybočení této úvahy ve smyslu shora uvedeného neshledal. Otázka ekonomických poměrů žalobce a četnost porušení souvisí až s rozsahem prominutí úroku; není – li zde ospravedlnitelný důvod prodlení, který by umožňoval prominutí úroku z prodlení, je nadbytečné se jimi zabývat. Další nevyporádané okolnosti žalobce netvrdí.
21. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí proto rovněž není důvodná.
22. Soud na základě shora uvedeného žalobu z důvodu její nedůvodnosti v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I.).
23. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 18. listopadu 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu